

Miralls de fira (II)

written by Pere Grau i Rovira | 7 de juny de 2021

En aquest segon article vull centrar primer l'atenció en un tema dels que jo crec que ha estat un dels principals errors dels dirigents d'ERC: el tema de la unitat dels independentistes. I, tant aquí com després, ho apuntalaré amb citacions del segon volum del *M'explico* de Carles Puigdemont. Un llibre en el qual, per cert, molts temes que són objecte dels miralls de fira que critico, queden ben clars per qui no ho llegeixi amb ulleres fosques de cec.

Però abans de seguir, vull fer un petit parèntesi per evitar un possible malentès. Aquests articles no són de cap manera els d'un puigdemontista encegat que vulgui revenjar-se amb fruïció dels que ataquen i desqualifiquen el president exiliat. Són, per damunt de tot, l'expressió d'una immensa tristesa que sent un català quan veu que picabaralles que considera mesquines fan malbé l'esforç i la dedicació de tants compatriotes a una empresa en la qual hauríem de ser tots –com vaig escriure a un altre lloc– “com un sol puny, com un sol cor”.

Tornem, però, al tema de la unitat. Puigdemont ho té ben clar. Per exemple quan el 16 de desembre del 2018 (pàgina 171 del llibre) diu a un grup de gironins que el visiten: “Estem perdent autoritat moral perquè tots compliu les coses quan us les demanem, i ara, quan és la gent qui ens demana unitat, nosaltres no complim. No heu de renunciar a exigir-nos unitat. No voler unitat és no voler la independència”. I uns mesos abans, el 3 de setembre (pàg. 113) li diu a Xevi Xirgo: “A la gent li demanem una cosa i la fa. I a nosaltres ara ens demanen una cosa que és la unitat, i no la fem. No s'hi val. Tenen dret a estar emprenyats amb nosaltres”.

I què hi diu Sergi Sol? El 18 de desembre (pàg. 174) visita Puigdemont acompanyat de Pilar Rahola, i parlant del tema li

diu a Puigdemont: "Jo la llista unitària no la veig. Hi estic en contra i defenso sempre que no n'hi ha cap necessitat. Fins i tot si el meu partit decidís el contrari, si em demanessin l'opinió els diria que no, que no hi crec que el que penso que hem de fer és eixamplar la base de l'independentisme".

En aquesta posició del Sr. Sol (a la qual hi té tot el seu dret) hi ha (al meu molt modest parer) alguns errors fonamentals de perspectiva. En primer lloc ara ja sabem que a Madrid se'ls en fum que siguem un 40, un 60 o un 80%. Ho han dit ben clar. Som "tierra conquistada" i no conceben que no passem per l'adreçador que ells vulguin. En segon lloc, incloure en una majoria parlamentària als comuns pot facilitar l'administració autonòmica del dia a dia del país, però no és eixamplar l'independentisme, que no vol la majoria d'aquell partit. Només és un miratge de mirall de fira.

Un dels principals arguments dels contraris a les llistes úniques és que hi ha hagut enquestes que demostraven que anant separats es treien més vots que anant junts, perquè tant a ERC com a JxCat hi havia gent que no donaria mai un vot que afavorís al respectiu altre partit. Però aquest argument crec que pateix de manca de visió. Si als electors se'ls dona contínuament una imatge de desconfiança entre els dirigents de les dues formacions, si no es para de desprestigiar l'altre allà on es pot, que té d'estrany que la gent no esperi gaire cosa de bo d'anar junts?

La unitat, enfocada per les dues bandes (i no només per una) com una empresa de país, tenint el coratge i la generositat de fer-ho sense desconfiar per endavant de l'altre (malgrat tots els errors que tots han fet en el passat), una unitat que l'elector pugui veure com una proposta positiva i digna de fer-hi costat, no sols no donaria menys vots a l'independentisme, sinó que seria (així amb majúscules!) L'ÚNIC CAMÍ per eixamplar la base, i al mateix temps la millor arma, tant per impedir totes les grolleres maniobres espanyoles per dividir als catalans, com perquè molts

escèptics d'Europa ens prenguin seriosament d'una vegada i no com un poti-poti de gent poc madura que no es posa d'acord cap a on va.

A l'[article anterior](#) va quedar penjada una resposta a les paraules del Sr. Sol sobre "l'escàs sentit institucional" que representa segons ell que Puigdemont se segueixi considerant "president legítim". Sobre aquesta denominació ja vaig detallar el que en penso. I així puc dir que per mi qui va demostrar no un "escàs" sinó un nul sentit institucional va ser Roger Torrent quan no va permetre que el Parlament tornés a nomenar Puigdemont com a president. Com explica Puigdemont, si se l'hagués reelegit hauria tornat a Catalunya i la seva detenció com a president electe hauria estat una palanca per remoure un escàndol internacional que hauria pogut canviar molts paràmetres de la situació actual. La presó de Puigdemont a Espanya hauria portat naturalment al Parlament a designar un altre nom per substituir-lo, però el simbolisme institucional hauria quedat salvaguardat i Espanya hauria perdut més ràpidament i de manera irremeiable les credencials de "democràcia plena" que encara s'empassen molts europeus massa poc informats o massa indiferents al que passa al sud dels Pirineus.

Naturalment puc equivocar-me, però la impressió que va deixar la decisió de Torrent va ser la d'un interès partidista que volia evitar com fos més motius de popularitat per l'exiliat de Waterloo. ¿I quina va ser la seva reacció la primera vegada, que després de molt temps, el 3 de desembre, Torrent el va visitar junt amb Oriol Sagrera (un altre dels qui jo en diria de "la confraria dels miralls de fira")? Quan després de les converses Xirgo li va preguntar: "Hi ha hagut retrets?" (pàg. 154), Puigdemont va respondre: "No. Cap retret. La meva intenció és veure si podem refer alguna de les coses que estan trencades. Jo tinc per objectiu la unitat i no crec que avancéssim gaire cap a la unitat si hi hagués un festival de retrets". I a la pregunta de si és possible el retorn a la

unitat, diu “Ara com ara, no. Però sempre és possible”. I ara, dos anys i mig després, la “confraria dels miralls de fira” el segueix fent aquest festival de retrets que tan nociu per tots plegats és.

Allò que reconec que no tinc gens clar és si el Sr. Sol (o també el Sr. Heredia, un altre equilibrista argumental, de la confraria) sap perfectament que moltes de les coses que diu no s’aguanten per enlloc, o si les diu per convenciment, i creu de bona fe i fil per randa tots els penjaments que engega contra Puigdemont, el Consell per la República i els de JxCat. No sé què seria pitjor. Si sap que el que diu coixeja per totes bandes, això no diria gaire cosa bona de la seva personalitat ètica i política. I si ho diu de bona fe, llavors jo diria (i perdoneu un acudit tan matusser) que és contradictori dir-se Sol i estar a la lluna.

Encara hi ha dos temes que no vull deixar-me al pap: la diferència conceptual estratègica entre Junqueras i Puigdemont, i l’error de la citada “confraria” atribuït a Puigdemont unes ambicions futures que ha deixat més clar que l’aigua que no té de cap manera. Gràcies per l’atenció, amic lector, i fins al pròxim article d’aquesta sèrie.

Pots llegir l'article anterior fent clic [aquí](#).